

Riøbenhavnsposten.

Redigeret og udgiven af A. P. Linde.

11te Aarg.

Mandag d. 23. Januar 1837.

Nr. 23.

forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Høbenhavn den 23de Januar 1837. — Vi ile
med at sætte Almenheden i Kundskab om en i disse
Dage ved en Forening af patriotiske og for Fædre-
landets Hæder varmt følende Mænd udstedt Indby-
delse til ved Subscription at tilveicbringe et Museum
for Thorvaldsens Værker. Ikun saa nationale
Foretagender egne sig i den Grad som dette til at
vække Folkets Begeistring og levende Deeltagelse, intet
kan siges i en skønnere Harmoni at forbinde og sam-
mensmelte de reent-aandige med de materielle Interesser.
Sagen angaaer selve Fædrelandets Være og Anseesse, dets
retmæssige Krav paa den Rang, det danske Folk al-
mindelig tillægges blandt Europas cultiverede Natio-
ner; den angaaer ogsaa en skyldig Hylding af tak-
nemmelige Landsmænd, bragt den Konstner, der mere
end nogenomhøst anden har hædret det danske Navn
og givet det Vægt og Klang iblandt Fremmede. Dog
— selve Foretagendet har i den velsalende Indledning,
som ledsgarer Indbydelsen, en saa god Talsmand, at vi
intet Væsentligt vide at tilføie. — Det glæder os imid-
lertid at kunne bemærke, at det allerede i de første Dage
synes at vinde kraftig Understøttelse. Alene af de 17
Mænd, der have underskrevet Indbydelsen, er tegnet en
Sum af henved 4000 Rbd.; og man har grundet
Haab om, at flere af vore Rigsmænd ville folge det
saaledes allerede af Enkelte iblandt dem givne Eksempler.
Men — det er, hvad ogsaa i Indbydelsen siges, dog
mest paa den hele Nation, Haabet om dets Yvaerk-
sættelse er bygget. End ikke den ringeste Skjerv-
er udelukket, og vi kunne ikke drage i Tvis, at jo
Indbydelsen, naar den bliver almindelig bekjendt og
udbredt, vil mode velvillig Imodelkomst i enhver Stand
af Samfundet, hos ethvert Sej. For den først mus-
lige Udbredelse er der draget Omsorg, idet at Eksem-
plarer af Indbydelsen i disse Dage vilde omsendte,
saavel iblandt de forskellige Klasser af Hovedstadens
Beboere, som udenfor Staden, trænt om i Landet i
Danmark og i Hertugdommerne, ligesom og Committeeer

ville vorde dannede i de fleste af Landets Kjøbstæder,
til Sagens yderligere Bekjendtgjørelse og Fremme og
for at modtage de indlobende Bidrag. — At Dhrr.
Udgivere af vore Provindsblade ogsaa fra deres Side,
ved paa Prent at udbrede Indbydelsen, ville medvirke
til dette nationale Foretagende, tor man vel med Sik-
kerhed gjøre Regning paa.

I Lobet af de sidste ti Aar ere flere Sendinger
af Thorvaldsens Arbeider, baade i Gips, i Marmor og
i brændt Leer, ankomne hertil. Af disse har Frue Kirke
og Slottet modtaget deres Deel, og det, som deraf
endnu henstaar i Corridorer og afsides Kamre, vil
dog engang komme til at opfylde dets Bestemmelse og
forhøjle den Bygning, som det skal pryde; men det
største Antal af disse Konstsager, som ikke har nogen
saadan fast Bestemmelse og som for en Deel tilhører
Thorvaldsen, findes adspilitte deels paa Charlotten-
borg, deels paa Slottet, deels i Magazinerne, da der
fattes et Sted, hvor man blot nogenlunde passende
kunde opstille dem samlede.

I blandt disse Arbeider findes der ikke saa ufuld-
endte, saavel af dem, der ere bestilte til Slottet og
Kirken, som af dem, om hvis Bestemmelse vi ikke vide
noget sikkert. Deres Uffendelse maa dersor synes os
gaadefuld, saafremt vi ikke ville sætte den i Forbindelse
med en Uttring, som Thorvaldsen alt saa ofte og saa
alvorligt, især i de senere Aar, har gjentaget, at han
igjen vilde besøge Danmark og, som det synes, paa en
lengere Tid.

Vi have desuden Formodning om nye Sendinger
der sikkert ville gjøre os bekjendte med de fortrinlige
Værker, som vi nodigen savne mellem de allerede mod-
tagne. De med Opbevaringen og Opstillingen forbundne
Banskeligheder ville da paa ny gjøre sig gældende, og en
alvorlig Forlegenhed vil opståae, dersom Mesteren selv
skulde komme, inden der for Alvor var tænkt paa at af-
hjelpe, hvad der mangler. Længselen efter Fødelandet er

det Vaand, som sterkest drager ham til os; dog folger han jo tillige ofte gientagne Indhydelsser, og opfylder et almindeligt Ønske; hvor uskjonsomt altsaa, om vi ikke vilde sørge for, at han uhindret kunde dvæle mellem de bekendte Skikkeller, som vilde lade ham gienfinde Italien i Danmark, lade ham i Grindringen gennemleve sine feireste Manddomsaar der, hvor han finder sin Ungdoms betydningsfulde Minder, og hvor han maa ske helst ønskede at finde den Hvile, som selv den mest Utrettede tilsidst stunder efter.

Talen er her ikke om at sørge for et Atelier og hvad dertil hører; thi, naar Thorvaldsen kommer, vil han, efter sit eget Valg, finde Charlottenborg rede til at modtage sig, og Værkstedet færdigt til at lade Meissens Slag klinge, saasnart han vil. Men her spøges, om det sommer sig, at hans afsluttede Arbeider, som alt findes her, eller kunne ventes hertil, bleve adsplittede paa høist forskellige Steder, eller henligge i Kaserne? og, paa hvilken Maade man bedst kunde forbrede dem et værdigt Samlingssted?

Hvorledes det første af disse Spørgsmål maa besvares, derom ville Alle være enige. Ogsaa for en værdig Opbevaring af Thorvaldsens Arbeider vil der sikkert være et eenstemmigt Ønske. Dog her fordres mere; her fordres afgørende Afsendninger for, at vi ere værdige til at bevare dem hos os, at vi erkjende deres fulde Værd. Thi disse Værker have en dobbelt Betydning: de indeholde en rig Kilde til den ødlest Nydelse, og deaabne vort Øje for Herligheden i antik som i christelig Konst.

Da Thorvaldsen havde modelleret sin Jason, forhandedes Rom ved at see en Billedstotte, der beroede paa de samme ufravigelige Grundlove, som Østdagens beundrede Arbeider. I mere end trehundrede År havde man i Konstens Land opdagt Antikerne, samlet, copieret, ophøjet dem; men alligevel vakte den moderne Skulptur usikker hid og dit, indtil en dansk Konstner gav den No og Fasthed. Og ene det havde været nok til at forevirke ham.

Dog Thorvaldsen har endnu et høiere Krav paa vor Beundring og Erfjendtlighed. Ingen af alle hans Samtidige har kraftigere end han arbeidet paa at tilintetgjøre de hule, livløse former, som man i lang Tid havde villet trænge Konsten i; og i høiere Grad end nogen af dem, forenede han en uheldet Modtagelighed for det skønneste i Fortidens Konst med Selvstændighed, Ufryldighed og Styrke i sin Maade at see og opfatte Gjenstandene paa. Antik Naivitet og christelig Fremhed have afverlende og eiendommeligt udpræget sig i hans Arbeider. Han lært den moderne Plastik, — hvad Raphael saa herligt havde viist i Maleriet, — at det ei er Formen, som bestemmer Konstens Væ-

sen og Charakter, men den høiere Land, som reent og kraftigt udtaler sig gennem den; og at de samme Former, under Konstnerens Hænder, ville stive til hedens Trods, eller boie sig til christelig Hengivenhed, saafremt Udtrykket for disse Sindsstemninger stærkt og klart har afspeilet sig i hans Sjel.

Den værdigste Maade, hvorpaa en stabende Genius kan hædres, er, ataabne den frieste og ødlest Birkshed for den. At Thorvaldsen ikke har været uden denne Hæder, derom kunne vi let overbevise os, naar vi see, hvorledes hans Arbeider ere fordeelte over en stor Deel af Europa, hvorledes de smykke Landsteder, forherlige Kongeborge, byde Grefrygt og Alvor i Kirker og paa Torve. Men en lunefuld Skjebne raauder ofte her, og midt i al sin Lykke har vor store Landsmand dog savnet et Held, der maa være noget af det mest opløftende for Konstneren, et Held, som det, der uadskillelig har forenet Raphaels Navn med Batticinet, Phidias's med Templerne i Athen og Olympia. Skjønt Thorvaldsens mere omfattende Compositioner ere bestemte for og opstillede i anseelige, ja vidtberomte Bygninger; sjældt de tildeles ere udførte for eller i Forening med navnkundige Bygmestre, saa have Omgivelserne dog aldrig været saa gunstige, Konstneren ei havt saa frie Hænder, at nogen væsentlig Fordeel der ved er blevne vunden for hans Arbeider. Ved intet af dem kan man vel med Føje sige, at det architektoniske saaledes forbinder sig med Skulpturen, at en høiere Genhed deraf fremstaar; om flere af dem har man Ret til at paastaae, at de maa ses isolerede, saafremt de skulle nydes og vurderes som de fortjene.

Men den rige, afverlende Kreds af Frembringelser, som skyldte deres Tilværelse ene og alene til Konstnerens Eengsel efter at fastholde og virkeliggjøre de Billeder, der opfordrende eller begejstrende foresvævede ham, — alle disse Billedstotter og halv ophoede Arbeider med den friske Afgångs af Graekernes evig unge Gude- og Helte-Liv, hvor ere de ikke spredte vidt omkring i Landene, hvor staar de ikke fremmede og forlegne midt imellem deres Beundrere, fordi Omgivelserne engste eller trykke dem, eller fordi de savne det Lys, hvori de klarest kunde aabenbare hele deres Skjønhed! Selv det Bifald, hvormed de blevne modtagne, har uvenligt skilt dem fra hverandre og saaledes udstykket det store, skønne Billeder af hans Konstnerliv, at dets fulde Betydning efterhaanden maa svækkes og tabe sig. Allerede nu — hvor saa af Thorvaldsens Beundrere, som ei til forskellige Tider have været i Rom, hjende vel hele det Omfang af erotist Lune og tragisk Dybde, som beveger sig i disse Værker.

Lykkelig maa viistok den faldest, der kraftigen bider til, at Konstneren kan frembringe eller fuldføre

udødelige Værker; og naar Talen er om Thorvaldsen, da kunne vi med Rette glede os over, at Udsmykningen af Hovedstadens første Kirke har beriget Konsten og os med Statuer og Fronton-Grupper, fulde af Alvor og Verdighed, af bibelsk Kraft og Enfoldighed. Men ogsaa det er en skøn Lod, en hellig Pligt, at vørne om Konstnerens Minde, at befordre den flæste, fuldstændigste, mest levende Erkjendelse af hans Fortjenester, og saaledes lade hans Genius ustundset og nyskæltet virke paa senere Slægter. Og med Hensyn til vor Konstner, hvem burde da denne Lod nærmere tilfalte end hans Landsmænd? For hvem kunde det være hærere og glædeligere at opfylde denne Pligt? Og hvor vilde den bedre og fuldstændigere kunne udfores end i hans Fedeby, som ene kan opvise hans tidligste, alt saameget lovende Ungdomsarbeider, og som tillige er prydet med ikke faa af hans Manddoms mest fuldendte Værker.

Tænke vi os en Bygning, opreist og indrettet til at modtage alle de Afsnitninger over hans Modeller, som findes her og i hans romeriske Atelier, samt alle de Arbeider i Marmor, brændt Leer osv., der ikke have nogen anden Bestemmelse. Rummet skalde være saa godt benyttet, den arkitektoniske og malede Decoration anvendt med saamegen Smag, Lyset saavel beregnet, og de forskellige Gjenstande saaledes sammenstillede i større og mindre Kredse af beslektede Forestillinger, at de plastiske Arbeider der maatte føle sig ligesom hjemme og fremtræde roligt og klart, med al den konstneriske Virkning, som er nedlagt i dem, og, hvor det gjordes fornødent, saa at sige fuldstændiggjorte ved en tilsvarende Omgivelse. Tænke vi os denne Bygning tillige som et verdigt, nationalt Mindesmærke ved dens arkitektoniske Charakter og dens Beliggenhed, saa have vi her det første, svage Udkast til et Museum, hvor et fuldstændigt, harmonisk Villde af Thorvaldsens daadige Liv kunde træde Bestuen imode.

At et saadant Foretagende vilde tækkes Thorvaldsen som den skønneste Erkjendelse af hans Fortjenester, derom kunne vi voere forvissede, og med Glede vilde han see sine Arbeider saaledes samlede og opstillede, saaledes bevarede og overantvordede til kommende Tidser. Det vilde voere en virksom Anledning for voere Konstnere til at vise sig deres store Mester og Folnets Tillid værdige. Det vilde fremkalde en Kappelyst, en Samvirkel mellem de forskellige Konstnere og Haandværkere, der ikke kunde blive uden heldbringende Folger. Kun ved den udholdende Anstrengelse, den Redebonhed, til at offre, som Begeistringen for et saadant Foretagende og den faste Overbeviisning om dets Nodvendighed fremkal-

der og vedigeholder, kan det oversettes og fuldendes. Men Offere, som vilde overstige Enkeltes Kræfter, eller maatte synes affækende for en Klasse af Samfundet, kunne uden Vankelighed bringes, naar alle Staender forene sig derom. Thi det gælder om et Værk, der har sin kraftigste Opfordring i Nationens Øre, og først da vinder sin fulde Betydning naar det tilhører Nationen. Og handle vi da blot opoffrende? Kunne vi betragte det som et ringe Vederlag, at Eysten til den foredende Nydelse af dannende Konst og Sanden for det Skjonne kraftigen bliver vækst, Almeaanden hævet, Fremmedes Algærtelse tilbundet? Kun ved et saadant Foretagende kunne vi, som overlode det til en Fremmed, at være den optrædende Thorvaldsens Belgjører og Beskytter, genvinde Ret til at kalde den fuldendte Konstner vor Landsmand i Ordets skønneste Betydning.

Da Thorvaldsen i 1819 besøgte os, modtoe vi ham med jublende Begeistring, thi han havde knyttet sin velgrundede, europeiske Berømmelse til det danske Navn. Vi vare henrykte ved at see ham blandt os, thi Konstnerens Højhed glemtes over Landsmandens elskelige, hjertelige Personlighed. Da modte vi ham ei alene med en ungdommelig Enthusiasme, men vi vedte ham tillige en ny Kampplads, som han henteude nogle af sine rigeste Hæderstrænse paa.

Modtoe vi ham dengang saaledes, hvorledes ville vi da modtage ham nu, dersom han kommer alderstagen, hæderkronet, ledsgaget af nye Skatte, til Berigelse for vor Hovedstad? Hvor sorgeligt, dersom han skalde finde, at hin Begeistring kun havde været hurtig opblussende, og at Eigegyldighed og Smaalighed rugede over de os betroede Konstværker! Vader os ikke glemme, at den Mand, der æredes af megtige Hærfere som Nutidens første Konstner, er født i Danmark, og at vi skyde vor egen Verdighej som Nation, her at handle saaledes, at der ingen Mistanke skal hyle paa os, som om vi ei forstode at skjonne paa den Lyfe, der er vedfaret os, og at vi ikke skulle ligesom tillade Andre at tilegne sig den Øre, der tilkommer os.

Lenge tor vi heller ikke betenkelsige tote med hvad vi ville gjøre. Halvtredsindstyve Åar ere allerede henrundne siden Thorvaldsen modtog Academiets første opmuntrende Belønning, og kunne vi end fortroste os til, at han gaaer en kraftig Oldingsalder imode, saa maae vi tillige erindre os, at vort Foretagende udkræver flere Åars Forberedelse, og at vi maae sikre os imod den lammende Indflydelse, som et uventet Slag pleier at medføre for den alt for Trygge."

"I Henhold til Ovenstaende aabnes har ved Subscription til et Museum for Thorvaldsens Værker. Det nærmeste Niemed med denne Subscription er imidlertid blot at give vore Landsmænd og Landsmændinder Lejlighed til at tegne sig som bidragende, og en noiere Angivelse af den fornødne Sum synes derfor overflodig, saa meget mere som den, uden at være grundet paa et fuldstændigt Bygnings-Projet, maatte savne den tilsvellige Paalidelighed. At der udfordres betydelige Summer til Udførelsen af et saadant Monument, vil letteligen indses; men fordeles disse Summer paa en saa stor Deel af Nationen, som vilde være ontfæligh, for at det i Sandhed kunde blive et nationalt Mindesmærke, da vil Bidraget neppe blive besværligt for nogen, især da det kan fordeles paa 3 Åar. Heller ikke er nogen Grense sat for Bidragets Størrelse, da det synes lige

saa ubilligt, at hindre den Rundhed, som flyder af store
Gøyer, som at udelukke selv den ringeste Skjerv, der
bydes med et velylligt Sind.

København, den 10de Januar 1837.

H. N. Clausen, Collin, Neventlow Criminil,
Profesor. Conferentsraad. Kammerherre og Greve.
Dumreicher, H. Freund, Samit,
Statssraad. Profesor. Fabrikant.
Hambro, N. Höyen, C. Moltke,
Hofråd. Profesor. Kammerherre og Greve.
v. Prangen, H. Puggaard, Rathgen,
Oberit. Grosserer. Justitsraad.
P. B. Seavenius, Schouw, J. Thiele,
Kammerjunker. Profesor. Professor.
Treschow, P. M. Turen,
Statssraad. Commandeur-Capitain."

Bulletin den 23de Januar: „Hs. Majestæt Kon-
gen har havt en god Nat, Sygdommen astager og Kæf-
terne bedre sig.“

I Københavnsposten Nr. 5 og Nr. 12 læses tvende raf-
lerende Beretninger om det neapolitanske Skib „El Salvadores“ ulykkelige Stranding paa den sjællandske Kyst,
først ved Tidsvilde og dernest, efterat være drevet af
Grunden, paa Sjællands Rev. Skibets Fører, Capt.
J. Mallo, der er blevet underrettet om bemeldte Beret-
ninger, ønsker, for at overbevise enhver Bedkommende
om den sande Sammenhæng ved ovenmeldte Skibs Strand-
ing, følgende Udtog af Logbogen indrykket i Bladet „Kø-
benhavnsposten“.

Capt. J. Mallo af Trapani, Fører af Skibet „El Salvadore“, forlod Helsingørsk Rhed den 21de December
f. A. for at fortsætte Reisen til Bordeaux med en Lad-
ning Pibestaver og Planker og passerede Kullen samme
Aften med Binden ØRØ. Efterat være passeret samme
varierede Binden til ØRØ. med særliges høi Søe og ud
paa Ratten var Binden ØRØ. med stærk Frost. Om
Morgen den 23de fik de Anholt nordlig for sig i Sigte,
hvorpaa de vendte og stod over ad Sverrig til. Frosten
tiltog imidlertid saa stort, at Skibet var aldeles belem-
ret med Jis og kunde neppe manevrere, og da tilstige
det Uheld indtraf, at endeel af Mandskabet fik Frost i
Hænder og Fodder, besluttede Capitainen at føge tilbage
til Helsingørsk Rhed, hvosaarsag han imidlertid lagde bi
under Kullen til om Morgen den 26de, da han satte
sin Gours ind ad Sundet. Samme Dags Middag kl. 12
fik de Kronborg i Sigte, hvorpaa Binden gif saa østlig,
at Skibet ikke kunde stågne den stærkt løbende sonden
Strøm, og da det kulede haardt og Skibet, som meldt,
ganske var belemret med Jis, besluttet de at vende Nord
over, men da Skibet negtede at stagvende, maatte det
drei Forde vind om, hvorved Skibet, paa Grund af den
stærke sydlige Strøm, kom tæt ind under den sjællandske
Kyst. Imidlertid blev alle Seil satte for at klare Landet.
Kl. 4½ Eftermiddag tog en svær Byge Skibet, splittet
og borttox alle Seilene, med Undtagelse af et. Da
den største Deel af Mandskabet var, formedelst den stærke
Kusde, udelig til at gjøre Skibstjeneste, saa at ingen
Seil kunde underslaaes, sammenfalde Capitainen førstede-
delen af Mandskabet, tilligenmed tvende ombordværende
amerikaniske Sømand, som var Passagerer, for at raad-
slaae om hvad der kunde gjøres til Skibets Frælse, hvor-
paa der eenstemmig blev besluttet at bringe Skibet til
Ankers under den sjællandske Kyst. Da Skibet kun havde
eet Seil og saaledes ikke kunde legge bi, dres det for
Beiret. Om Aftenen kl. 8 havde de godtud i 5½ Davne
Band, hvorpaa man besluttede at ankre. Med megen
Anstrengelse, da Alt ombord var en Jismæsle, fik man
Styrbordsanker til at falde, og Skibet swingede op for
samme. Strax derpaa sprang Skættingen, og forinden
Bazbordsanker kunde gjøres flart for Jis til at falde,
dres Skibet en betydelig Distance, saa at, da bemeldte

Anker var faldet, Skibet bemærkedes afzug hænge, hvorfed
Koret afkastedes. Strax peiledes Pumperne, og der be-
fandtes 3 Fod Vand i Rummet. Skibet arbejdede imid-
lertid saa haardt i den svære Sø, at man hvært Sieble
ventede, at Masterne skulde gaae over bord og Skibet brække
i Stykker, hvorför det blev besluttet at sætte Dæksbaaden
ud for om muligt at frelse Livet, men da den var alt
for siden til at rumme det hele Mandskab, som bestod af
14 Mand, foruden de 2 Passagerer, forsøgte først 8 Mand,
hvori blandt Capitainen og Passagererne, at gaae i Land
og dernæst at sende Baaden og Passagererne, at reddde de Ør-
lige. Det var Nærheden af Tidsvilde, at Capitainen og
7 Mand med Livsfare landede, efterat Baaden var fan-
tret i Brændingen. Paa Grund af dette Uheld var det
umuligt at komme de øvrige ombordværende 8 Mand til
Hjælp. Disse, der i 3 Timer forgjæves havde ventet
Baadens Tilbagekomst, besluttede endelig, efterat Bandet
var steget til 6 Fod i Skibet, at frelse sig i Hækollen,
hvilket ogsaa lykkedes dem. Kort derpaa dres Skibet med
dets udestaaende Anker af Grunden, og den 28de om Mor-
genen dres det forbi bemeldte Tidsvilde. Captainen, som
var meget syg, leide en Baad, hvori han assendte de 3
eneste endnu friske Mand af Skibets Besætning, for om
muligt at bjerge Skibet, hvilket imidlertid ikke lykkedes
dem, da de ei kunde børde Skibet paa Grund af den høie
Sø. Det dres derpaa for Bind og Beir, indtil det strandede
paa Sjællands Rev.



Dr. medicinæ

Peter Klingberg.

Avor laae i dit Blik, men dit Smil bar Godhedens
Stempel
Prægede Hjerte og Aand, saa varmt og edelt for Med-
tænking;
Fattig paa Aar, men i Bid alt længe blandt Mænde-
nes Nakke,
Saared Venstabetts Baand først, da Du for tidlig for-
lod os.
Sodalis.

Musikforeningen.

Den tidsigere bebudede Concert vil efter al Sandsynlig-
hed blive afholdt paa Hans Majestæts Fødselsdag, Lever-
dagen den 28de d. M. Da, ifølge den tagne Besem-
melse, Aldgangen fun staer aaben for Selskabets Med-
lemmer, vil det være nødvendigt, at de, som ønske at
bivaane Concerten, eller med andre Ord at optages som
Medlemmer, anmeldes for en af Selskabets Representanter, i den Reitzelste Boglade eller i Loses og Oisens
Musikhændel, indtil Torsdag Middag den 26de; hvorefter vil blive afholdt en Representant-Forsamling til de-
res Optagelse. Med Henhyn til den korte Lid, ønsker
man Navn, Stand og Bopæl paa det nægtigste opgivne.
De af de ældre eller nyere Medlemmer, som Bidet ei
har funnet træffe, og som altsaa endnu ikke have funnet
erlægge deres Contingent, ville, naar de ahsender deres
Billetter — hvorom vil ske nærmere Bekendtgørelse —
tillige kunne berigtige det Fornødne med Selskabets Kas-
serer.

Det Kongelige Theater. — Morgen (Tirsdag) opføres:
Seer Jer i Speil og Ball. Valdemar.

Færdig fra Trykkeriet Mandag Eftermiddag Kl. 7.

Før dette Blad tegner man sig heri Staden paa hjørnet af Udel- og Gothersgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle
longsæde Postkontoirer; Prisen er quartalster 2 Abb. 48 kr. S. og T. for indenbues og 3 Abb. 8 kr. Solv for udenbues Abonnenter.